

D i j o g e n.

O času kralja Aleksandra je živel na Gerškem modrijan, po imenu Dijogen. Da bi pokazal ljudém, da je tak človek najsrečnejši na svetu, kateri najmanj potrebuje, oblačil se je prav revno, in prebival je v velikem sodu. Ko je kralj Aleksander slišal o tem modrijanu, obišče ga, ko je ravno v sodu ležal na solncu. Kralj ga prijazno pozdravi in mu reče, naj si izprosi kakoršino koli milost, rad mu jo hoče podeliti. Ali Dijogen mu odgovori: „Kakor vidiš, potrebujem malo, a to malo, česar potrebujem, imam; ako mi pa vendar želiš skazati kako milost, prosil bi te, kralj Aleksander, da mi greš malo sè solnca.“ — Kralj ves zauzet nad človekom, ki je s toliko malenkostjo zadovoljen, reče: „Resnično, ako ne bi bil Aleksander, koj bi hotel biti Dijogen!“

Vsa imovina Dijogenova je bila lesen kozarec, s katerim si je pri potokih in studencih vodo zajemal. Nekega dné, ko si je ravno hotel s kozarcem pri bližnjem studencu vode zajeti, da bi pil, pride tudi mlad pastir do studenca, da si ugasí žejo. Pastir se pripogne in pije z roko. „Glejte, — deček me osramoti“ reče Dijogen; „vidim, da imam še vedno takih rečí, katerih bi mi imeti ne bilo treba.“ To rekši verže kozarec daleč proč, in odsihdob je tudi on pil vodo z roko.

S tem svojim ostrim življenjem hotel je Dijogen pokazati ljudém, da le tisti pravo srečo uživa, ki najmanj potrebuje.

Pošten berač.

Živel je na Francozkem pevec, ki je bil čverstega značaja in usmiljenega serca. Rad je pomagal ubožcem in sirotam, kjer koli je le mogel. Nekega dne ga sreča v ulici velikega mesta berač, ter ga prosi vbogajme. Dohri pevec seže v žep in mu podá dar.

Pa kmalu se poverne berač nazaj in reče: „Ne zamerite gospod! zmotili ste se in mi podarili cekin.“ Pevec ga pogleda, seže v žep in pravi: „Ná, ker si tako pošten, vzemi še drugega!“ Potem gre svoj pot naprej in pravi sam sebi: „Tudi pod raztergano suktnjo je večkrat pošteno serce skrito. Pomankanje in uboštvo je večkrat vzrok nepoštenosti; za to pa je tak siromak, ki v sredi uboštva in pomankanja pošten ostane vreden vsega spoštovanja.“

Pošteno, pravično in blago sercé,
Cenijo učeni, priprosti ljudjé.

P. Gros.

Tri lepe cvetlice.

Blagi otroci, prijateljčki dragi! najlepši čas vašega življenja so vaša mlada leta. Ljudjé pravijo, da otrokom povsod cvetlice cvetò. Po zimi je sicer mraz in led, ali veter in mraz vam narejata cvetlice na pomerznjena okna. Zdaj nas

že skorej zapušča zima, zopet bode vesel in kratek čas; lepo bojo cvetlice cve-tele, in veselo vam bodo tičice pele. Sprejmite tedaj, ljubčeki moji, tri nauke ki vam je hočem denes dati, kot vaš pravi in odkritoserčni prijatelj, vsaj veste, da vas imam iz serca rad.

I. Kedar boste lepega spomladnega jutra enako mladim gazelicam veselo skakljali po zelenih tratah in ravninah, pogledjte malo okolu sebe, videli boste nebrojno število lepih cvetlic. Videli boste bele, rudeče, modre in rumene cvetlice, a vse so ljube in prav lepo cvetò. Vendar pa je ena posebno lepa med njimi in ta je: žlahna lilija; vsa je bela in čista, zato je pa tudi ljudem znamenje čistosti in nedolžnosti. Kakor cvetlice ste tudi vi, preljubi otroci; o da bi bili le tudi zmiraj čisti in nedolžni, kakor je lepoduhteča in snegobela lilija.

II. O toplih, poletnih večerih rad posedim nekoliko na klopi pred hišo. Tam se zgovarjam z domačimi in sosedi, ali pa gledam na lepo zvezdno nebo. Tam miglja in sveti brez števila zvezd; vse so lepe, vse gorijo Bogu na čast, in hodijo svoje čudne ride, kakoršine jim je Bog odmeril. Vendar prva pride in najbolj se sveti večernica, katera na jutro kot danica tudi najdalje svetlí. Enako se sveti na pridnej mladini vsaka lepa čednost in lastnost. Za sveto nedolžnostjo pa pridnim otrokom najbolj pristuje zlata pokorščina. Zatorej ubogajte na vsak migljej svoje dobre stariše in učitelje!

III. Včasih pa povzdignite svoje misli še višje; v duhu se vzdignite gori nad svitile zvezde, v sveta nebesa. Tam prebiva naš ljubi Bog, in se daje gledati svojim izvoljenim od obličja do obličja. Tam se veselijo vsi dobri angelji, vsi svetniki in svetnice nove in stare zaveze so tam.

Nad angelje in svetnike je pa povzdignjena Marija, nebeška kraljica. Glejte, ljubi otroci, med to nebeško družčino smo povabljeni tudi mi vsi, in gotovo pridemo tja, če imamo le pravo ljubezen do Boga. Zatorej ljubite Boga čez vse, ako želite, da pridete kedaj v tiste srečne nebeške kraje, kjer je večna spomlad!

F. Rup.

Deček in tica.

Ljubi deček! prosim te,	O ne pojdi blizu tje	Revčekov usmili se,
Pusti moje gnejzdice;	Ker se vsacega bojé	In ne hodi blizu tje;
Tički notri so mladi	Bi zeló prestrašili	Bom ti pela pesmico
Revni so in še nagí.	Tvojih černih se oči.	Če me ubogaš tičico.

Videl gnejzdice bi rad	Starka v gnejzdice zletí
Revnihi tičkov, deček mlad,	Varno čuva ljubčke si;
Al na prošnjo tičice	Dečka gleda, hvali ga,
Le iz daleč gleda je.	Da lepo ubogat' zna.

I. T.